

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. N. M. B.**, nar. X.
státní příslušnost: X.
t. č. pobytem: X.
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou
advokátem se sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6 – Střešovice
proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend
se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2020, č. j. KRPB-199513-21/ČJ-2020-060027-Z,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 378/16, 160 00 Praha 6 - Dejvice **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dní od právní moci rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 10420.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunska podle nařízení č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Žalovaná zajistila žalobce poté, co zjistila, že dříve požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku a shledala, že u něj hrozí vážné nebezpečí útěku. Žalobce vytýká žalované, že nesprávně vyhodnotila realizovatelnost jeho předání do Rumunska: (1) kvůli existujícím systémovým nedostatkům azylového řízení a přijímacích podmínek a (2) s ohledem na pandemii nemoci Covid-19.
2. Krajský soud se bude v reakci na uplatněné žalobní body věnovat tomu, zda rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou provedla žalovaná, dostačovala pro zajištění žalobce.

II. Rozhodnutí o zajištění žalobce a související skutkové okolnosti

3. Policejní hlídka zadržela žalobce v úterý 20. 10. 2020 na Obvodním oddělení policie Hustopeče, kam se dobrovolně dostavil. Kromě kopie identifikační strany pasu u sebe neměl žádný doklad totožnosti. Nedisponoval ani oprávněním k pobytu. Následně žalovaná zjistila, že žalobce zhruba před měsícem neoprávněně vstoupil na území Rumunska, kde požádal o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce vypověděl, že cílem jeho cesty je Španělsko, kde žije jeho manželka. Před odjezdem z vlasti žil v uprchlickém táboře na hranicích s Alžírskem. Jeho rodiče se tam před lety přestěhovali kvůli válce. Na cestu do EU se vydal již před rokem. Nejdříve se dostal do Turecka. Odtud pokračoval přes Řecko, Albánii, Černou Horu, Bosnu a Hercegovinu do Rumunska. Tam požádal o azyl a strávil tam 26 dní. Řekli mu ale, že Rumunsko musí opustit a nemůže žádat o azyl jako občan Západní Sahary, protože Rumunsko tento stát neuznává. Žalobce se proto ukryl do českého kamionu. Po několika hodinách vystoupil někde na dálnici u čerpací stanice v blízkosti Hustopečí. Cestoval ukrytý v podvozku kamionu a řidič o něm údajně nevěděl.
5. Žalovaná dne 21. 10. 2020 vydala rozhodnutí č. j. KRPB-199513-21/ČJ-2020-060027-Z („rozhodnutí žalované“), kterým žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Podle žalované u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku. Žalobce totiž přicestoval do ČR neoprávněně a v úkrytu. Projevil úmysl pokračovat do Španělska. A opustil zemi, kde žádal o azyl, namísto toho, aby tam čekal na vyřízení této žádosti. V minulosti také neoprávněně překročil hranice několika evropských zemí. Uložení mírnějších opatření by nestačilo.
6. Žalovaná shledala u žalobce reálný předpoklad jeho předání do Rumunska. Zabývala se otázkou, zda tam nedochází k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěla k závěru, že tomu tak není. Neví o žádném aktuálním rozsudku, ani o stanovisku Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky („UNHCR“), z nichž by vyplývalo,

že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, které by bránily předání žalobce. Sám žalobce to ani netvrdil. Rumunsko je členem EU, dodržuje mezinárodní lidskoprávní závazky a umožňuje činnost právníkům osobám, které nad dodržováním těchto závazků dohlíží. Žalovaná si vyžádala též zprávu Ministerstva vnitra ohledně fungování azylového řízení v Rumunsku ze dne 13. 8. 2020. Ta je součástí spisu.

III. Žaloba

7. Žalobce uplatnil v zásadě jediný žalobní bod. Namítá, že žalovaná nedostatečně posoudila uskutečnitelnost účelu zajištění, tj. předání žalobce do Rumunska. Podle žalobce Rumunsko nemůže zabezpečit řádný průběh azylového řízení. V rumunském azylovém systému existují systematické nedostatky, které brání předání žalobce do Rumunska. Rumunsko je navíc v současné době vážně postižené pandemií koronaviru. Žalovaná se vůbec nezabývala tím, že v Rumunsku hrozí žalobci nebezpečí nákazy tímto virem a jeho předání nemusí být vůbec uskutečnitelné. Podle žalobce je zřejmé, že v Rumunsku není možné realizovat základní opatření v oblasti veřejného zdraví, jako je sociální distancování, řádná hygiena rukou, dezinfekce prostorů a izolace. Žalovaná nezohlednila, že Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020 vyzvala státy, aby dočasně pozastavily všechny tranzitní cesty uprchlíků.
8. Žalobce odkazuje na materiál „*Country Report Romania*“ (žalobce tuto zprávu necituje řádně a neuvádí jejího autora, krajskému soudu je však známo, že se jedná o zprávu *Asylum Information Database „Country Report: Romania, 2019 update“*, dostupnou z: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>; „zpráva AIDA“). Poukázal na konkrétní nedostatky rumunského azylového systému, které podle něj dokládají, že jeho předání do Rumunska není reálné. Upozornil na existující nedostatky při zahajování azylového řízení, nekvalitní tlumočení, nedostatečný přístup k právní pomoci, nevyhovující materiální podmínky a problémy s přístupem k sociálnímu zabezpečení či na trh práce.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná zdůraznila, že o samotném předání žalobce bude rozhodovat Ministerstvo vnitra. Úkolem žalované bylo pouze předběžně posoudit, zda předání není *a priori* vyloučeno. To žalovaná udělala. Za tímto účelem si obstarala zprávu Ministerstva vnitra týkající se rumunského azylového systému. Žalobce v průběhu řízení žádné výhrady či obavy vůči rumunskému azylovému systému nevyjádřil. Informace o tom, že Rumunsko nezajišťuje adekvátní přijímací podmínky, nejsou ani obecně známé. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 4/2018-22, který se týkal zajištění cizince za účelem jeho předání do Rumunska. Nejvyšší správní soud potvrdil, že pokud cizinec v rámci správního řízení neuváděl žádné námitky k rumunskému azylovému systému a ani z obecně známých informací či úřední činnosti žalované nic nenasvědčovalo tomu, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům, žalovaná vůbec nemusí v rozhodnutí zdůvodňovat posouzení této otázky.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu EU podle nařízení Dublin III není možné, pokud chybí reálný předpoklad dosažení účelu zajištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55). Takový předpoklad chybí, pokud existují závažné důvody se domnívat, že v přijímajícím státě dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení, nebo podmínek přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko špatného zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27).
13. Žalované lze dát za pravdu, že o určení příslušného státu a předání žalobce v souladu s nařízením Dublin III nerozhoduje žalovaná, ale Ministerstvo vnitra. Žalovaná má v rámci dublinského řízení pouze pomocnou úlohu. Zajišťuje dostupnost žalobce pro předání. Otázce případné existence systémových nedostatků v příslušném členském státě se primárně věnuje Ministerstvo vnitra při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra se vždy musí v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).
14. Žalovaná naopak v řízení o zajištění cizince takovou povinnost vždy nemá. Nejvyšší správní soud dovedl, že rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III nemusí obsahovat odůvodnění otázky případných systémových nedostatků v příslušném státě, za splnění tří podmínek: 1) cizinec v řízení před správním orgánem takovou námitku vůbec neuplatnil; 2) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a 3) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29).
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci řízení před žalovanou nenamítal nedostatky rumunského azylového systému. Tuto námitku uplatnil až v žalobě. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je zřejmé, že žalovaná o systémových nedostacích rumunského azylového systému neví. Ani z její úřední činnosti nemá informace, že by takové nedostatky v Rumunsku existovaly. Žalovaná se přesto touto otázkou zabývala. Dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému, které by bránily předání žalobce, v Rumunsku nedochází. Pro účely posouzení této otázky si obstarala i aktuální zprávu Ministerstva vnitra. Primárním zdrojem tohoto materiálu je zpráva AIDA, tj. ten samý zdroj, na který v žalobě odkazuje žalobce. Ačkoliv z této zprávy vyplývají určité nedostatky (např. špatná kvalita tlumočení, praktické překážky v přístupu na trh práce, nedostatky při identifikaci zranitelných osob), nelze říct, že by žadatele vystavovaly

riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Provedení této zprávy jako důkazu by v tomto případě bylo nadbytečné.

16. Hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, případně též usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019-56). Doposud však nerozhodl, že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Z okolností případu nevyplývá, že by žalobce byl zranitelnou osobou, což by případně mohlo závěry zmíněné judikatury relativizovat.
17. Krajský soud se dále zabýval související námitkou, že žalovaná dostatečně neposoudila uskutečnitelnost účelu zajištění v kontextu zhoršující se epidemiologické situace a nárůstu počtu případů onemocnění Covid-19. Ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Tento problém se Rumunska netýká o nic méně než ČR. Pandemie nemoci Covid-19 je od počátku roku 2020 celosvětovým problémem. Aby epidemiologická situace na území Rumunska představovala překážku předání žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by natolik negativně ovlivnit přijímací podmínky, že by jejich stav představoval riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou vůbec netvrdil a v žalobě ji namítá jen obecně. Nijak blíže nevysvětluje, z čeho usuzuje, že by situace v Rumunsku měla být o tolik horší než v ČR. Doporučení Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 10. 3. 2020, na které žalobce odkazuje, není závazné. Skutečnost, že jej žalovaná nezohlednila, jí proto nelze vyčítat. Tato námitka není důvodná.
18. Povinností žalované v rámci rozhodnutí o zajištění je jen předběžné posouzení možnosti předání žadatele do jiného členského státu EU. Podle krajského soudu žalovaná tuto povinnost splnila v dostačujícím rozsahu i kvalitě. Pro účely rozhodnutí o zajištění se žalovaná zabývala otázkou případných systémových nedostatků rumunského azylového systému adekvátně.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše popsaných důvodů zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobní body nejsou důvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout i bez námitek.
20. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

21. Ustanovený zástupce vyčíslil svoji odměnu a žádá částku ve výši 8 228 Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje. Plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovenému zástupci přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.